

11 Ιουνίου 2021

Διήγησις περὶ κατακρίσεως (Γέρων Πανάρετος Φιλοθείτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θαυμαστές διηγήσεις](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ὁ μακαρίτης πνευματικὸς ἀπὸ τῆ σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων, παπα-Νικόδημος, μοῦ

διηγήθηκε τὴν ἀκόλουθη ἱστορία, παρμένη ἀπὸ πατερικὰ Ἁγιορείτικα χειρόγραφα.

Ἐνας πιστὸς χριστιανός, πήγαινε ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια στὸν πνευματικό του καὶ ἐξομολογοῦνταν τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες του. Μιὰ μέρα ὅμως, ὅπως συνήθιζε, πῆγε στὸν πνευματικό του νὰ ἐξομολογηθεῖ καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του βρῆκε τὸν πνευματικό νὰ πορνεύει μὲ μία γυναῖκα. Ἀμέσως βγῆκε ἔξω καὶ φεύγοντας εἶπε στὸν ἑαυτό του: «ἄχ, τί ἔπαθα ἀλοίμονο σὲ μένα, ἐγὼ ἔχω τόσα χρόνια πὺ ἐξομολογοῦμαι σ' αὐτόν, καὶ τώρα τί θὰ κάνω; Θὰ κολασθῶ; διότι ὅσα ἀμαρτήματα καὶ ἂν μοῦ συγχώρησε, ἐφόσον εἶναι τόσον ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος, εἶναι, τί εἶναι; εἶναι ὅλα ἀσυγχώρητα», ἔλεγε καὶ χτυπιόταν ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸ κακὸ πὺ τὸν βρῆκε καὶ δὲν ἤξερε τί πρέπει νὰ κάνει.

Στὸ δρόμο πὺ ἔφευγε, δίψασε. Προχώρησε λίγο καὶ μπροστὰ του βρέθηκε ἕνα μικρὸ ρεματάκι, στὸ ὁποῖο ἔτρεχε γάργαρα καὶ πεντακάθαρο νερό. Ἔσκυψε καὶ ἤπιε. Ἦπιε τόσο πὺ χόρτασε καὶ δὲν τοῦ ἔκανε καρδιά νὰ φύγει, ἀλλὰ ἤθελε νὰ πιεῖ καὶ ἄλλο ἀπὸ κεῖνο τὸ νεράκι. Σὲ μία στιγμή σκέφτηκε μὲ τὸ λογισμό του καὶ εἶπε: «ἂν ἐδῶ χαμηλὰ στὸ ρέμα εἶναι τόσο καλὸ, τότε ὅσο πιὸ κοντὰ στὴν πηγὴ του, ἀπὸ ἔκεῖ πὺ βγαίνει, τόσο καλύτερο θὰ εἶναι» καὶ μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ ξεκίνησε νὰ βρεῖ τὴ πηγὴ τοῦ νεροῦ. Ὅταν ἔφτασε ὅμως ἐκεῖ, τί νὰ δεῖ;! βλέπει, τί βλέπει;! βλέπει τὸ νερὸ νὰ βγαίνει ἀπὸ ἕνα ψόφιο καὶ βρώμικο κουφάρι σκύλου, μέσα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ σκυλιοῦ νὰ βγαίνει τὸ νερό! Τότε βαθιὰ ἀναστέναξε καὶ εἶπε: «Ἀλοίμονο σὲ μένα τὸν ἄθλιο, μαγαρίστηκα ὁ ταλαίπωρος καὶ ἤπια ἀπὸ τὸ μολυσμένο αὐτὸ νερό, φαίνεται ὅτι εἶμαι πολὺ ἀμαρτωλὸς καὶ ἀκάθαρτος γιὰ νὰ μοῦ συμβοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα».

Στὴν μεγάλη αὐτὴ στενοχώρια πὺ βρισκόταν, τοῦ παρουσιάστηκε ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε: «Γιατί ἄνθρωπέ μου στενοχωριέσαι καὶ λυπῆσαι γιὰ τὰ πράγματα πὺ σοῦ συμβαίνουν; Ὅταν ἤπιες τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ρεματάκι δὲν εὐχαριστήθηκες πὺ βρῆκες πολὺ καθαρὸ καὶ δὲν τὸ χόρταινες νὰ πίνεις καὶ τώρα, πὺ εἶδες τοῦτο ὅτι βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀκάθαρο στόμα τοῦ σκυλιοῦ, λὲς ὅτι μολύνθηκες; Ἄν ἀγαπητέ μου, ὁ σκύλος εἶναι ψόφιος καὶ ἀκάθαρτος, μὴ λυπῆσαι γι' αὐτὸ ἐσύ, διότι τὸ νερὸ πὺ ἤπιες ἐσύ κι ὁ κόσμος ὅλος πὺ πίνει, μπορεῖ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀκάθαρο στόμα τοῦ σκύλου, ἀλλὰ τὸ νερὸ πὺ βγαίνει δὲν εἶναι δικό του, εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, εἶναι τοῦ Θεοῦ τὸ νερό.

Ἔτσι καὶ ὁ πνευματικός σου πὺ σὲ ἐξομολογοῦσε, ἢ συγχώρηση πὺ σοῦ ἔδινε δὲν ἦταν δική του, ἀλλὰ ἢ συγχώρηση εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος τὴν δίνει, τὸ Πανάγιο Πνεῦμα τὴν χορηγεῖ σ' αὐτόν πὺ καθαρὰ καὶ εἰλικρινὰ ἐξομολογεῖται τὶς ἀμαρτίες του καὶ τὶς ἀδυναμίες του. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι, οἱ δωρεές καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους δίδονται μέσω τῆς ἱεροσύνης ἀπὸ τοὺς κανονικὰ χειροτονημένους καὶ ἔχοντας τὴν ἄδεια τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς

ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Δεσπότης Χριστὸς στοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ μαθητάς Του: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ἄν τινων ἀφίεντε τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ἀφίενται αὐτοῖς. Ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται». Ἔτσι λοιπὸν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔδωκαν τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν στοὺς ἐπισκόπους καὶ διαδόχους αὐτῶν καὶ ἐκεῖνοι στοὺς κανονικὰ χειροτονηθέντας ἱερεῖς καὶ πνευματικούς. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου καὶ διότι τελοῦν τὰ ἅγια Μυστήρια τοῦ Θεοῦ οἱ ἱερεῖς εἶναι ἀνώτεροι κατὰ τὸ ἀξίωμα καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν βασιλέα καὶ ἀνώτατον ἄρχοντα τοῦ λαοῦ. Ἀνώτεροι εἶναι οἱ ἱερεῖς ἀπὸ ὅλους, διότι ὅτιδήποτε κι ἂν εἶναι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ στὸν κόσμον, τὰ κοσμικὰ ἀξιώματα, ἀπὸ τὸν ἱερέα καὶ τὸν πνευματικὸ θὰ λάβει τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν του, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος· αὐτὴ εἶναι ἡ Ἱερὰ Παράδοσις τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας».

Καὶ τώρα, λέγει ὁ ἄγγελος: «Πήγαινε νὰ βάλεις μετάνοια καὶ νὰ ζητήσεις συγχώρηση ἀπὸ τὸν πνευματικὸ σου ποὺ τὸν εἶδες νὰ ἁμαρτάνει καὶ παρακάλεσέ τον νὰ σὲ συγχωρήσει γιὰ τὴν κατάκριση ποὺ σὲ βάρος του ἔκαμες. Ὅσο δὲ γιὰ τὴν ἁμαρτία ποὺ ἐκεῖνος ἔκανε, ὁ Θεὸς θὰ τὸν ἐξετάσει καὶ αὐτὸς μόνο θὰ τὸν κρίνει, διότι ἐσὺ εἶδες αὐτὸν νὰ κάνει τὴν ἁμαρτία, δὲν μπορεῖς ὅμως νὰ γνωρίζεις ἂν αὐτὸς μετανόησε, ἢ τὸν τρόπο τῆς μετανοίας του. Ἔτσι ἐσὺ δὲν ἔχεις, ἐσὺ μὲν ἔχεις τὴν ἁμαρτία τῆς κατακρίσεως, ἐκεῖνος δέ, ἂν μετανόησει θὰ τρυγήσει τοὺς καρποὺς τῆς μετανοίας καὶ τῆς διορθώσεώς του. Δὲν μπορούμε λοιπὸν νὰ κρίνουμε κανέναν ἄνθρωπο».

Ὅταν ὁ ἄγγελος λοιπὸν τὰ εἶπε αὐτά, στὸν πιστὸ ἐκεῖνο χριστιανό, ἔγινε ἄφαντος. Ὁ δὲ χριστιανὸς σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ ἀγγέλου, γύρισε πίσω· πήγε στὸν πνευματικὸ του, στὸν ὁποῖο διηγήθηκε ὅλα ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε ἀπὸ τὸν ἄγγελο Κυρίου καὶ ἔβαλε μετάνοια καὶ ὅταν εἶπε τὰ διατρέξαντα στὸν πνευματικὸ, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ ἄγγελος, ὁ πνευματικὸς μὲ δάκρυα στὰ ματιὰ μετανόησε, ἔκλαψε πικρὰ καὶ ζήτησε συγχώρηση ἀπὸ τὸν Πολυέλεο, Πολυεύσπλαχνο καὶ Πανάγαθο Θεὸ καὶ διόρθωσε τὰ κακῶς διαπραττόμενα πρὸς δόξα Θεοῦ καὶ ψυχῆς σωτηρία αὐτοῦ.

Ὅταν μοῦ διηγήθηκε αὐτὰ ὁ πνευματικὸς μου, παπα-Νικόδημος, συνέχισε τὸν λόγο του καὶ μὲ ἀγάπη μου εἶπε: «γι' αὐτὸ ἀδελφέ μου, Χαράλαμπε, (αὐτὸ ἔλαβε χώρα τὸ 1934, ποὺ δὲν ἤμουν ἀκόμη μοναχός, καὶ μ' ἔλεγε μὲ τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά μου), δὲν ἔχουμε δικαίωμα ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐξετάζουμε τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ὅπως λέει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων, ἀλλότριον ἰκέτην;» (πρὸς Ρωμαίους ἀναφέρεται αὐτό). Πολὺ δὲ περισσότερο νὰ κρίνουμε τοὺς κληρικούς, τοὺς ἱερωμένους, τοὺς πνευματικούς, καὶ γενικὰ τοὺς ῥασοφόρους, τοὺς ὁποίους σκληρότατα δοκιμάζει ὁ Θεὸς καὶ μὲ μεγάλη πονηρία καὶ μαεστρία πολεμεῖ ὁ διάβολος, ὅπως λέει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε, καὶ ἐν ᾧ κρίματι κρίνετε κριθήσετε, καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε

μετρηθήσετε ὑμῖν! Ἐμεῖς ὀφείλομε νὰ συγχωροῦμε τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ μετανοοῦμε, νὰ κρίνουμε καὶ νὰ τιμωροῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ μόνον. Ἄν θέλουμε νὰ σωθοῦμε νὰ συγχωροῦμε τοὺς ἄλλους καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ποὺ λέει: ἐὰν ἀφήνετε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Θεὸς τὰ παραπτώματα ὑμῶν, κατὰ τὸ ἅφετε καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν.

Ναί, ἀδελφοί μου, ἡ κατάκρισις εἶναι μεγάλη ἁμαρτία καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὰ ἐλαττώματα καὶ μὲ τὶς παραβάσεις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων! Δὲν ἔχουμε καμιὰ δουλειὰ ἐμεῖς. Ὁ καθένας ὅ,τι κάνει τὸ κάνει γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἐμεῖς ὀφείλομε μόνο ὅ,τι βλέπουμε, ὅ,τι ἀκοῦμε νὰ συγχωροῦμε καὶ νὰ ἀγαποῦμε καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τοὺς βοηθοῦμε ὅσο εἶναι δυνατόν, ἀπὸ τὴ δική μας τὴν πλευρά.

Πηγή: agiazoni.gr